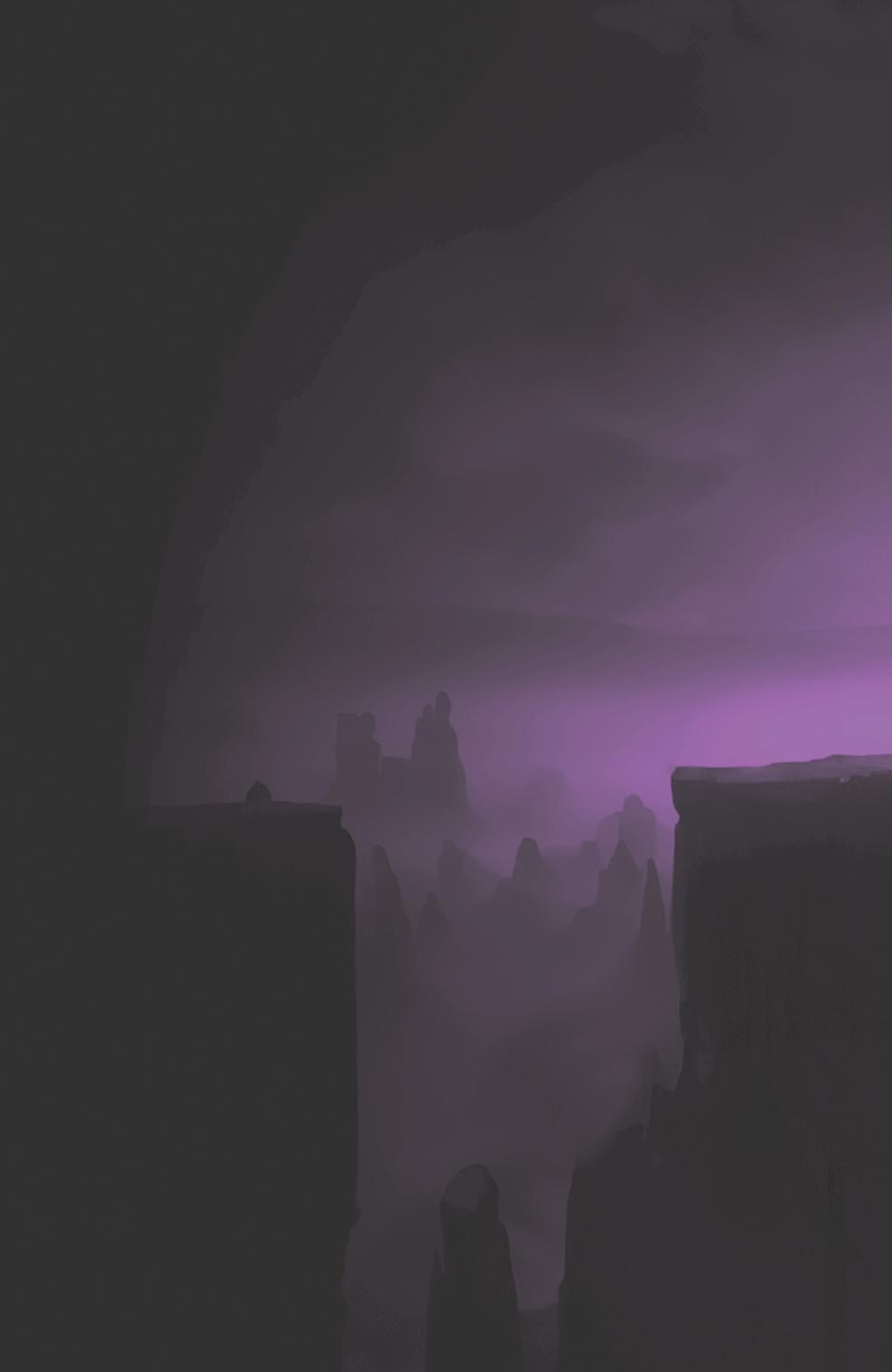

PETRA STEHLÍKOVÁ

URLA

VE STOPÁCH MINULOSTI
KRÁČÍME VSTRČ BUDOUCNOSTI.

HOST

PETRA STEHLÍKOVÁ

URLA

BRNO 2024

© Petra Stehlíková, 2024

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2024

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2469-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-2470-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2471-6 (MobiPocket)

PROLOG

Podzemí – severní část, rok 2349

Ve světle Mary nám před očima ožíval kus dosud neznámé historie.

Kráčeli jsme tiše, téměř po špičkách, ve strachu, že to, co se zde před dávnými léty odehrálo, se zase vrátí. Že chladné řetězy znovu obemknou drobná zápěstí, prostor se naplní křikem a z úzkých žlábků poteče krev.

Pevně jsem stiskla Eliazszovu ruku. Bála jsem se, že mi zmizí, že tu zůstanu sama a nebudu mít sílu odejít. Cítila jsem, jak je hubená a kostnatá, jako důkaz nedávného strádání. Bojovník se neodtáhl, nakonec i on musel při tom pohledu zažívat neutěšený pocit zvláštního strachu z toho, co doopravdy znamená být člověkem.

Ani jeden jsme nedokázali promluvit, jen jsme vnímali prostor naplněný bolestí a smutkem. Hrůza na nás zírala z každé cely, krčila se v koutě stejně jako ti, kteří zde vydechli naposled.

Kdysi tudy chodili lidé. Přebíhali z jedné místnůstky do druhé, pokřikovali na sebe, možná vtipkovali, zatímco se z kamenných lůžek ozýval nářek a prosby umírajících. S chladným pohledem sledovali své oběti a do knih zapisovali délku jejich života. Možná se sázeli, tak jak to

dělávali bojovníci mezi sebou, který z těch připoutaných vydrží nejdéle. Ve své mysli jsem žádnému z nich nedokázala přisoudit tvář. Neuměla jsem spojit to, co jsem viděla, s lidskýma očima nebo laskavým úsměvem.

Kniha zastrčená v Eliaszových kalhotách vydávala divný, pochmurný zvuk, ale slyšela jsem ho jen já. Slova zapsaná pečlivou rukou se tlačila ven ve snaze vykřičet světu odpornou pravdu. A nejhorší byla ta poslední. Ta, která hlásala, že ve stopách minulosti kráčíme vstříc budoucnosti. Písmo se změnilo, když si ten, který po léta vše zaznamenával, uvědomil, co jsme sami sobě provedli. Přestože jsme toužili kráčet kupředu, vraceli jsme se. Neustále. Po celá staletí.

Tohle nebyla ztracená historie, jako se tomu dělo ve sklenařských městech. Tuhle historii nemohl nikdo z lidí odkrýt, protože jsme sem už dávno nepatřili. Bylo by lépe to nikdy nevidět, zavřít oči a zapomenout, že jsme sem kdy vkročili. Jenomže to nebylo možné. Tohle byla přesně ta část lidské minulosti, která stvořila naši budoucnost.

I

Jako by se loďka vznášela a my proplouvali časem.

Nažloutlý opar valící se ze tmy se zdál jedinou překážkou. Muži přimhouřenýma očima nedůvěřivě sledovali místo, kam jsem je zavedla, i rychlost, jakou jsme pluli. A pak tu bylo ticho. Temné, přerušované věčným tlukotem pěti bran.

Stála jsem na okraji plavidla, zatímco Héchají na opačném konci určovala směr pomocí sklenitové tyče. Jen vzdáleně jsem vnímala muže za sebou – bojovníky a nahlížeče. Buni se choulil u mých nohou jako zatoulaný pes. Pohled jsem upírala před sebe a meče opakovaně zvedala nad hlavu v očekávání, že narazíme na bezdecha. Modré světlo vycházející z duvalů nezářilo jako ostrý oheň ze stikly. Nesnažilo se zvítězit nad tmou, naopak se s ní mísilo. Tohle světlo do podzemí patřilo.

Buni se lenivě pohnul a ještě pevněji se ke mně přitiskl. Kdybych v rukou svírala obyčejné duvaly, mohlo by ho to stát život. Jenomže zákony, které platily u čirého sklenitu, se u modrého měnily.

V tichosti jsme minuli malý podzemní přístav náležící k tanar Espenzi a pokračovali dál do tanar Laveny.

Tví sklenaři jsou tam.

Slova Héchají mi proplula hlavou a následně zanikla, jako bych je ve své mysli spolkla.

Konečně jsme po několika hodinách mohli vystoupit na malý břeh, podle jehož rozměrů šlo jen stěží usuzovat, že se kdesi pod námi nachází celé město. Tam za úzkou chodbou pod schody žili lidé. A také nasterey. Tam dole existoval život.

Šla jsem první. Vedla jsem muže stejně, jako tenkrát mně Armin ukazoval cestu. Tehdy jsem ho spolu s třesoucím se Joachimem vystrašeně následovala. Zdálo se mi, že se to odehrálo v jiném životě a někomu jinému. Nebylo proč se bát, zmizel i důvod nad strachem přemýšlet. Vše se zdálo jasné.

Plíživé kroky mužů se rytmicky ozývaly hned za mnou. Noha střídala nohu s přesností léty naučeného pochodu vojáků. Nechtěli způsobovat víc hluku, než museli. Vše pro ně bylo nové, i pocity, které já už nechápala.

Došli jsme k městskému patronovi, kolem kterého se dosud povaloval kamenný nános. Hlava obrovského losa se křečovitě zakláněla vzhůru s rozevřeným chřtánem a očima upřenýma do tmy nad sebou. Kdysi mírně našedlá socha s ohromným černým parožím se nyní zdála téměř neviditelná. Zdálky ji prozradilo jen blížící se světlo naší stikly a pak, když jsem se přiblížila s duvaly, ji jejich záře naplnila jako voda vtékající ze všech stran. V modrém světle vypadal větší, než ve skutečnosti byl. Jeden sklenit se setkal s dalším, daleko dokonalejším a zároveň nebezpečnějším. A bez sebemenší známky boje se nechal ovládnout. Netušila jsem, kam vzhlíží patronovy oči a co vidí ze své sklenitové podstaty. Za mými zády se ozvalo hned několik

hlasitých výdechů. Vzplanout v jednom ohromném ohni, napadlo mě při tom pohledu a zároveň mi došlo, že tato myšlenka nevzešla z mé hlavy.

Netušili jsme, že patroni jsou ze sklenitu. V podzemí nastal zmatek, když se to stalo.

Stejně jsem to cítila i já. Jako bych i já na něco čekala. Na to, až odhodím jakousi horní vrstvu a rozzářím se. To, co se nyní dělo, připomínalo spánek těsně před probuzením.

„Tady nechte své duvaly,“ ukázala jsem na místo u patronových nohou. Jeden sklenit tak bude hlídat druhý. Muži zaváhali. Amadeo přešlapoval z jedné nohy na druhou a nedůvěřivě mě sledoval s nadějí, že si svůj nápad rozmyslím. Cítil, že jim tímto rozkazem odebírám právo být členy pětadvacítky. Jako bych jejich společenství znovu trhala a brala jim nárok na boj. Svést nesmyslný zápas s tou, jež měla dar meče stvořit. Se mnou.

Byl to opět Eliaz, který se jako první vzdal duvalů. Učinil tak rychle, na jeden nádech, aby tak těžký úkol měl co nejdříve za sebou. Rychle se otočit, odejít a nevracet se k tomu, co mu trhalo srdce. Po něm následoval Raven. Gerard s meči málem vztekle udeřil o zem, ale včas se vzpamatoval. V jejich očích jsem si přečetla, že jsem je zklamala. Zas a znovu.

II

Za těch pár let, co jsem strávila s pětadvacítkou, jsem už zapomněla, kolik nás v jednom ghettu žilo. Pod schody, kterými jsme scházeli k městu, se tísnily stovky lidí. Desítky rodin, které musely přejít velkou část Duvalského pohoří a přeplout podzemní řeku.

Ve chvíli, kdy jsem zdolala poslední schod, nastalo ticho. Přestože světlo zde bylo sporé, mých žil, které mi křížovaly obličej jako zhoubná nákaza, nadutých k prasknutí a plných jedu, si museli všimnout všichni. Ruce lačné po dotyku se zvolna začaly stahovat.

Neodvracej se, nabádala mě Héchají. Ukaž, že jsi stále jednou z nich.

Uposlechla jsem a zastavila se. Vystavila jsem své meče i tvář na odiv. Silou jsem potlačila myšlenku, že meče jsou důležitější než tisíce sklenářů a ne každý z nich je hoden dotyku.

Učinila jsem první krok, pak druhý. Pomalu jsem procházela davem těch, jejichž poničené tváře jsem poznávala. Všichni do jednoho patřili do amarijského ghetta. Mnoho z nich klopilo zrak. Raději se dívali na modrý sklenit než na to, co se z něho zrodilo.

„Fetito!“ Známý hlas proplul davem a matčiny ruce se ke mně vztáhly tak rychle, že jsem nedokázala ucuknout. Objetí ale bylo jiné. Chyběla jsem v něm já. Matka ovšem nic takového nepostřehla. Viděla mě takovou, jakou si mě uchovala v srdci. Fetitu, kterou hýčkala a ve kterou celý život věřila. Vyduté žíly pro ni neexistovaly. V jejích očích má změna působila jako obyčejné škrábance, které se časem zahojí. Možná si neuvědomovala, v co jsem se změnila a že můj dar není takový, jaký si ho představovala. A možná se rozhodla si to neuvědomit. Jako jediná mě objímala a tiskla k sobě, přestože jsem její lásku už nedokázala opětovat.

Gedeon, stojící vedle ní, se po prvotním ostychu přidal také.

„To je Ilan, pamatujete? Naše malá Ilan,“ začal říkat lidem a rukou je pobízel, aby se mě dotkli, zatímco jsem opatrně pokračovala dál uličkou, která se přede mnou vytvořila. Nakonec přece jen váhavě přistupovali a jen letmo, konečky prstů, o mě zavádili.

Ticho se pomalu přelilo v šum, šum vystřídal hlasitý šepot, který nakonec přešel do srozumitelné řeči. Ti, kteří znali alespoň část mýtu o modrých duvalech, začali opět zvedat ruce, aby se jich dotkli. A ti, kteří netušili, se začali vyptávat. Chovala jsem se tak, jako bych přistupovala ke koni, jehož chci osedlat. Jak to dělával kapitán. Opatrně jsem našlapovala a nespouštěla z nich zrak. Tak jsem nyní své lidi, se kterými jsem se kdysi zdravívala, vnímala. Jako vystrašenou zvěř, která potřebuje být zklidněna dříve, než propadne panice. Jako něco, co by mělo být ovládáno pro své vlastní bezpečí.

Pak někdo pronesl to slovo.

Speranta.

Naděje.

A ostatní se přidávali. Šeptem. Zadržovali se, protože v jejich představách naděje vypadala jinak – neměla tvář zohyzděnou černými žilami. Narodila jsem se jako oni, vyrůstala mezi nimi, ale modrý sklenit mě změnil v cosi, co neznali. Stala se ze mě nasterea, bytost stvořená z modrého sklenitu, který se jako ilanem otrávený vzduch vznášel po staletí nad východní částí Duvalského pohoří. A já tu dusivou moc cítila. Z povrchu, ze kterého se zrodilo něco, co mělo člověka v nenávisti.

Už jsem se nemusela skrývat pod mantií, abych neprozradila, že jsem dívka. Teď jsem naopak měla skrývat, jakou dívkou jsem se stala.

Muži za mnou našlapovali s obavou, že je zem pod jejich nohama neudrží. Nevěřili, že zde mohou žít.

„Co je to sakra ta *speranta*?“ Amadeův šepot jsem sotva postřehla.

„Myslím, že naděje,“ snažil se stejně potichu vysvětlit Elias.

„Tak to jsme v háji,“ usoudil tiše bojovník.

Nesledovala jsem dál jejich rozhovor. Jak se dav pomalu rozestupoval, odkrýval se pohled na celé město. Čím víc se mužům podzemní svět ukazoval, tím víc se jejich kroky zpomalovaly. Zastavili se ve chvíli, kdy se objevily první nasterey, toporně postávající mezi domy. Amadeo s Gerardem nedokázali ovládnout ruce, které se ihned vymrštily nad hlavu v léty nacvičeném pohybu, aby vytáhli meče a zahnali to, proti čemu celá dlouhá léta bojovali. Jenomže zbraně neměli. Jejich ruce poklesly, třesoucí se a nejisté.

„Jorte, ty vožralo jeden!“ vykřikl náhle Gerard, když uviděl toho, kdo byl měsíce považován za mrtvého. „Kde ses flákal?!“

Jort žil a byl zdrav, i když jeho zjev svědčil o nedostatku. O nedostatku něčeho, co mu celá dlouhá léta dávalo sílu každé ráno vstát, uchopit meče a bojovat. A žít. Neoholený, pohublý a pobledlý. Přestože byl Gerard mírně Eliaszem, neodolal. Přiskočil k Jortovi a dlouze ho objal. Nedal si zkazít radost ze setkání skutečností, že se oba stali vězni.

Počkala jsem, až se muži s Jortem pozdraví a pochopí, kdo je ta drobná postava choulící se vedle něj. Nakonec musel říct jméno a vysvětlit, kým kdysi byl. Kobky i celé podzemí ho natolik poznamenaly, že ho muži nepoznali.

„A ostatní?“ otočil se ke mně Elias. V očích mu zasvítily naděje. „Kde jsou ostatní z té... noci?“

Když jsem neodpovídala, domyslel si. Sklopil pohled a otočil se zpět k bývalému kuchaři.

Jako poslední se přihnul Raven. Dlouho neviděného bojovníka zdvihl spolu s kuchařem drtivou silou vysoko nad sebe.

Když se Jort konečně podíval na mě, jen pokynul hlavou. „Ilan,“ vyslovil chraptivě mé jméno, jako by si musel ujasnit, kdo před ním stojí. Od Joachima za ty měsíce slyšel všechno a teď viděl následek mého návratu do Duvalského pohoří.

Po jeho vzoru jsem pokynula hlavou a naznačila mu, aby ustoupil a odkryl tak dalšího člověka.

Elizabeth Podfortová se opírala o svou hůl a měřila si příchozí muže nedůvěřivým pohledem naplněným věčnou nocí. Stejně tak si prohlížela i mě. Na rozdíl od ostatních ona ve mně naději neviděla.

„Šli dobrovolně, nebo jsi je odvedla proti jejich vůli?“ zeptala se zpříma.

Odpověděla jsem okamžitě. „Nedala jsem jim na výběr.“

Elizabeth kývla, mé chování ji nepřekvapilo.

„Elizabeth?“ hlesl za mnou Eliasz.

„Eliaszi!“ Hlas Podfortové zaskřípal. „Chtěla bych ti říct, že tě zase ráda vidím, ale bohužel. Není tomu tak. Vy sem nepatříte. Nemáte tu co pohledávat. Pro podzemí představujete velké nebezpečí. Vy a vaše duvaly, které jste si přivlastnili. Kdyby to bylo trochu možné, poslala bych vás zpátky tam, kam patříte...“

„Mýlíte se,“ přerušila jsem její rozohněný proslov klidným hlasem zbaveným lidskosti. Být tou Ilan, kterou jsem se narodila, křičela bych na ni. „Oni jsou toho všeho součástí. Patří sem stejně jako já. Potřebuji je.“

„Nic jsi nepochopila. Nezasloužíš si dar, který ti byl dán,“ nedala se odradit. „Oni jsou lidi, ne sklenaři. Ke všemu to jsou lidi, kteří brání za všech okolností nížiny, a nikdy nepřestanou... Nikdy nebudou jedni z nás, nepřesvědčíš je. Jen jsi je odvedla do vězení, ze kterého se nikdy nedostanou... Ovládají duvaly! Jestli sis nevšimla, tak většina nastereí odešla.“

Neposlouchej ji! Je člověk. Nerozumí.

Hlas Héchají mě téměř objal.

Až nyní mi došlo, že kromě Héchají, Hácheho a těch pár nastereí, co stály mezi domy, jich tu skutečně moc nezůstalo.

„Duvaly jim byly odebrány,“ oponovala jsem.

„Co když se jich zmocní?“ Armin, dosud postávající ve stínu kousek od kapitánovy někdejší mentorky, vykročil vpřed. „Tohle je území, kde nasterey žijí společně s lidmi. Elizabeth má pravdu. Ty si tenhle dar nezasloužíš!“

Tentokrát Héchají mlčela. Jako by takový ortel mohl vynášet pouze ten, kdo alespoň částečně rozumí sklenitu a nastereám.

„A místní sklenáři vždycky budou stát na straně nasterei, a ne na straně nějakých...“ pokračoval dál a s každým dalším slovem brunátněl víc a víc. Větu ani nemusel dokončit. Zbytek jsem si snadno mohla domyslet.

„Duvalů jsme se vzdali.“ Eliazs se mezi nás vmísil a snažil se nás uklidnit. „Ani jeden z nás na ně nesáhneme. To slibuji. Stalo se...“

„Tobě nevěřím ani jediný slovo! Nikdy jste sem neměli vkročit!“ bouřil se dál Armin.

„...a je dobré si na to zvyknout,“ dokončil Eliazs větu. „Ilan má určitě dobrý důvod, proč tohle udělala.“

„Taky by mě celkem zajímalo jakej,“ posteskl si kdesi za mými zády Amadeo. „Pořád na něj nemůžu přijít.“

„Vidiš!?“ zaječel Armin a přistoupil téměř až k bojovníkovi. „Sami nevíte, proč tu jste, tak se mě tady nesnaž ukonejšit nížinařskýma řečičkama! Tobě nebudu věřit a stejně tak ani ostatním. Nejmenovaný vás tu určitě nenechá jen tak pobíhat. Nejlepší by bylo vás někam zavřít, tak jako vy zavíráte sklenáře.“

Situace se začala vyhrocovat.

Armin náhle vyrazil vpřed, ale krok se mu nepodařilo dokončit.

Přived' muže s křížem!

Myslí mi proplul hlas s ozvěnou a přehlušil vše ostatní. Burácel v hlavě, zvonil, ale rychle se vytrácel. Jako bych měla jen ten jediný krátký okamžik na to ho postřehnout, než odpluje kamsi do temnot mé mysli a už se nebude opakovat. Nesměla jsem ho přeslechnout, a nejen já. Armin se

na mě nechápavě podíval a spolu s ním se všechny nasterey, které stály kolem, podivně zavlnily.

Musíme jít, naléhala Héchají. Nejmenovaný čeká. Musíme přivést muže s křížem.

Muž s křížem.

Elias.

V mysli se mi vybavily bojovníkovy překřížené jizvy na zádech. Další muže Nejmenovaný nezmínil.

Armin se nechápavě zahleděl na bojovníky, zatímco prudce ukročil stranou, jako by tímto pohybem dával najevo, že hádka bude jednou pokračovat. „Muž s křížem? Je to jeden z nich?“ Očima přeskakoval z jednoho na druhého v naději, že mu někdo odpoví.

Jelikož žádný z nich slova ve své mysli neslyšel, rychle jsem se k nim otočila. Do jednoho hleděli na Eliase. Nebylo těžké uhodnout, kdo je onen muž. Každý z nich znal znamení na jeho zádech.

„Co se děje?“ vyjekl Amadeo.

„Není čas vysvětlovat,“ odvětila jsem. Hlas v mé hlavě byl natolik naléhavý, že se nedalo oponovat. „Elias musí jít se mnou.“

„To jako bez nás?“ Gerard odstrčil Amadea, který stál mezi námi, a postavil se těsně přede mě. „Samotnej nikam nepůjde, to je ti snad jasný, Ilan!“

Zbylí tři bojovníci na mně viseli očima a čekali na odpověď.

„Půjde. Tak zněl požadavek.“

„Já nic neslyšel!“ snažil se Amadeo, ale bylo to k ničemu. Nejmenovaný chtěl mluvit se mnou a Eliaszem. Nikoho jiného bych přivést nemohla. Nechtěla jsem ale nechat muže samotné v nepřátelském městě. Zvláště od

Gerarda se daly čekat problémy. „Postaráš se o ně, než se vrátíme,“ poručila jsem Ravenovi a sledovala, jak váhavě souhlasí.

„Dám na ně pozor,“ ujistil mě nakonec. „Zalezem si do nějakýho domu, třeba k vám, jestli něco takovýho už máte, a počkáme tam. Celou dobu, holka. Neboj, nic se tady nestane. Postarám se o ně i o buniho.“

Matka okamžitě přispěchala a muže i Dismase a Ivara začala postrkovat pryč. Její úsměv mi napověděl, že udělá vše k jejich spokojenosti.

Z Eliasze jsem cítila nejistotu, ale také jsem věděla, že je jedním z kapitánových mužů. Svě spolubojovníky utišil mávnutím ruky a beze slov mě následoval. Vydali jsme se zpět ke schodům, po kterých jsme před chvílí sešli.

Těsně předtím, než jsme nastoupili do loďky, mě Eliazz pevně uchopil za ruku a šeptem mi rychle řekl: „Nevím, co kde kdo slyší a co ne, ale o bunim nikomu nic neříkej. Nech si nějaké tajemství, Ilan. Alespoň prozatím. Ať je to pro ně jen bláznivý stařec. Zatím nikomu nevěř.“

Pohledem jsem zavadila o Héchají, která nás jako jediná doprovázela.

„Ne, Ilan, ani tahle ne. Aspoň prozatím. Než si budeme jisti, ano?“

Nechápala jsem, proč bych měla zatajit největší přínos pro brány a podzemí. Přišlo mi to zvláštní s ohledem na jižní nasterey. Chtěly předhonit ty severní, netoužily vyhubit lidstvo. Nyní jsme byly stejné, i když jinak zrozené. Neměla jsem v úmyslu nic zatajovat. Jenomže pak se v mé mysli vynořilo světlo, oslepující a varovné. Nepomohly vzpomínky na dětství, na křivdy nebo na smrt. Pomohla jediná věta. Věta, která byla obyčejná a jednoduchá, přesto

tolik znamenala. Dávala naději. Tam za ní byl někdo, kdo tou větou slíbil a vždy splnil.

Nenechám tě v tom, říkal kapitán.

Musela jsem se hodně přemáhat a přesvědčit samu sebe, ale nakonec jsem se rozhodla následovat větu, kterou následoval i Eliaasz. Alespoň pro tentokrát. Pětadvacítka se navzájem chránila a jeden z nich po mně nyní žádal opatrnost.

„Dobře,“ slíbila jsem.

III

„Je to dobrý a rychlý způsob cestování,“ připustil uznale Elias, když jsme po několika hodinách strávených v loďce konečně vystoupili na břeh. Jeho neklidné oči naznačovaly, že má cosi na srdci, ale váhá. Důvodem mohla být přítomnost Héchají.

Sledovala jsem, jak malátně vystupuje z loďky a snaží se protáhnout si nohy i záda. Kdysi jsem měla i já po několikahodinové plavbě otačený zadek. Několik dalších dnů se mi obtížně chodilo a měla jsem velký problém po dobu plavby nemluvit. Postavit se ale bylo nemožné, protože rovnováha člověka a nasterey byla zcela odlišná, jak jsem nyní zjistila.

„Chvílemi trochu děsivý a možná i nudný,“ pokračoval bojovník, „ale rozhodně rychlý a docela i pohodlný, ale... celou dobu se chci zeptat... jak se dostaneme nazpátek?“

Došlo mi, že Elias se ve skutečnosti ptá, jestli se vrátíme.

„Řeka být sever i jih,“ odpověděla náhle Héchají.

Překvapila nás oba, když se rozhodla odhalit své tajemství před bojovníkem.

Elias zamrkal a snažil se pochopit, co mu tím malá nasterea chtěla říct, ale stejně jako já tolikrát předtím tápal.

„Tahle řeka má dva proudy,“ doplnila jsem. „Jižní je blíž ke břehu a severní na druhé straně. Pomocí té sklenitové tyče se dostaneme na protější stranu.“

Bojovník nechápavě zavrtěl hlavou a rozpačitě si projel rukou vlasy, když se snažil představit si řeku, která v sobě věznila dva proudy, stejně jako já nyní v sobě nesla dva druhy bytostí – člověka a nastereu.

Zastavili jsme se těsně nad schody pod fresenským vlkem lesknoucím se ve tmě. Héchají zaklonila hlavu a přitom na mě promluvila.

Neklad' Nejmenovanému dotazy. Nech se vést. On ví, co dělá, radila mi.

Mezi námi postával Elias a bylo vidět, že už to nemůže vydržet.

„Ilan,“ hlasitě vydechl. „Nevím, co se to děje, ale vypadá to, že o něčem spolu nějakým záhadným způsobem mluvíte, nebo aspoň tak mi to připadá, pokud jsem se dočista z tohotohle všeho nezbláznil. Já vím, že to asi teď už nechápeš nebo ti to je možná jedno, nevím, ale táhneš nás někam do podzemního města, který je sice nádherný, ale ještě jsi mi k tomu neřekla ani slovo. Teď... teď si nás zase rozdělila, zbytek zůstal tam, co vypadalo jako... menší Lavena? Pokud se mi to taky nezdálo. A vůbec nevím, kam vlastně jdu... kdo je ten Nejmenovaný a proč mi tady říkají muž s křížem? Jak sakra vědí, co mám na zádech? Normálně to neukazuju ani na požádání.“

Bojovník stál naproti mně mírně shrbený, se svěšenýma rukama vyjadřujícíma odevzdání, ale taky únavu. Únavu z toho, že neví, co se nachází před ním a co se v příštích hodinách bude dít. Celou cestu čekal na vhodnou příležitost. Ta ale nepřišla, a tak byl nyní donucen posta-

vit se zády ke tvoru, kterému nedůvěřoval, aby promluvil ke mně.

„Víš, když jsi mezi nás tenkrát přišla,“ pokračoval a hlavu mírně natočil směrem, kde stála Héchají, „pokoušeli jsme se ti jít naproti, protože jsi byla dítě a byla jsi sama, i když jsme to asi nedělali úplně perfektně, všichni jsme se snažili. Ano, bylo pro nás těžký vypořádat se s tím, že jsi byla dítě, dost jsme to kapitánovi zazlívali, ale celou dobu jsme všichni do jednoho dělali, co bylo v našich silách. Já bych teď potřeboval... moc bych potřeboval, aby ses aspoň snažila vžít do té chvíle, kdy jsi byla odvedená od toho, co jsi celý život znala, a hozená do neznáma. Snaž se to někde v sobě vydolovat. A podle toho s námi jednej. Nevím, kam jdu, nevím, kdo tam bude, nevím, co se bude dít. Nechci vypadat jako srab, Ilan, ale je to velmi nepříjemné. A nejvíc nepříjemné je, že nevím, jak se chovat k tobě.“

Chvíli jsem na něho hleděla a opravdu se snažila vybavit si ten stesk, když jsem opouštěla Amárii. Jak jsem se neustále otáčela a sledovala mizející město a jak jsem neměla boty. A jak boty a rozedrané nohy bylo to poslední, co mě zajímalo, protože v srdci to bolelo daleko víc. Pokusila jsem se v sobě obnovit tu bolest, kterou jsem kdysi cítila, ale bez úspěchu. Všechno se zamlžilo a ponořilo do šera jako města zde v podzemí.

„Nasterey jsou severní a jižní. Ty na jihu jsou schopny žít s lidmi, kteří sem kdysi uprchli a po celé generace zde žili. Nasterey až na pár výjimek nemají jména, je to pro ně ponižující. Nefungují jako vy, lidé. Jsou celek. Nejmenovaný ze severu a z jihu jsou pro ně jako pro vás kapitán...“

„Nefungují jako vy, lidé?“ Eliasz větu, kterou jsem vyslovila, zopakoval potichu a s výčitkou. Až nyní mi došlo,

co jsem skutečně řekla. Nezahrnula jsem se mezi lidi, ale mezi nasterey.

Musíme jít, upozornila mě Héchají.

Ještě chvíli jsem sledovala bojovníkovo napjaté tělo a pak se otočila a vydala se dolů po schodech.

Překvapilo mě, že jsou ve Fresenu lidé. Ti, co odešli s nastereami a daleko více věřili jim než lidem, které jsem přivedla. Jak mi sdělila Héchají, do tanar Espenzi se přesunula většina podzemních obyvatel, menší část přešla do tanar Fresenu a jen pár jich zůstalo v tanar Laveně. Až když jsem naplno viděla, co doopravdy způsobil můj příchod, uvědomila jsem si, že výtka od Armina byla oprávněná. Stejně jako jsem rozdělila pětadvacítku, rozdělovala jsem i podzemí, přestože jsem si přála učinit opak.

Pomalů jsme prošli mezi domy. Za doprovodu Héchají jsme míjeli lidi i nasterey. Skrz potměšilé ulice dál přes velké náměstí bez trhovců nabízejících zboží, zato s velkou klecí uprostřed, nyní prázdnou.

Nejmenovaný na nás čekal. V palatulu, který stál na okraji temného a ztichlého náměstí. Přesně v takovém palatulu, v němž na východní straně Duvalského pohoří žili fajové. Ovšem vnitřek zůstal holý a studený, jen s pár kusy dřevěného nábytku, ponořený do všudypřítomného šera. Dvě města, stojící naproti sobě, žila naprosto odlišným způsobem.

Jako by jeden svět opakoval ten druhý. Kdysi jsem takhle vyděšeně kráčela já za kapitánem a jeho pobočníky v Olymposu, kdy jsem musela být podrobena pohledům všech, kdo v nížinách měli velké slovo a mohli rozhodovat. Tenkrát

jsem pociťovala strach a nejistotu. Nyní totéž pociťoval Eliasz. Minulost se opakovala.

Když Eliasz spatřil jednu ze dvou nejmocnějších nastereí, zastavil se a ukročil stranou, přestože prvotní pohyb vypadal spíš na úskok a rychlý úprk.

„No do...!“ hlesl, ale rychle se vzpamatoval.

Mlhavě jsem si vybavila, jak se ve mně kdysi mísil strach s úžasem. Jak mě jen jediný pohled přikoval k zemi a nedovolil mi se pohnout. Všechno to ale byly pouhé záblesky vzpomínek. Nyní mi už Nejmenovaný strach nenaháněl. Jeho výšku jsem brala jako cosi, co vytvořil sklenit. A něco takového muselo být velké. Dvakrát vyšší než vysoký muž.

Čekala jsem, až se mi v hlavě rozezná jeho zvláštní dunivý hlas. Až budu moct vyslyšet to, kvůli čemu mě povolal.

Devět menších, ale stále dost vysokých nastereí postávalo v půlkruhu za ním.

Je velmi nebezpečný, zazněl konečně. Hlavu mírně natočil k Eliaszovi a v šeru se jeho oči stříbřitě zaleskly. Všichni z pětadvacítky jsou velmi nebezpeční pro nás i pro tebe. Oni sem nepatří. Zabijí nás. Nebo my budeme nuceni zabít je.

Přestože vnitřní řeč nic takového nevyžadovala, zhluboka jsem se nadechla. *Patří k tomu, co je za branami. Já je potřebuji.*

Tohle nebylo jako v Duvalském pohoří, kde guardiani a fajové měli hlavní slovo a názor ostatních je nezajímal. Naopak. Byla jsem vyzvána k vysvětlení, které bude pečlivě posouzeno.

Dlouho se nic od Nejmenovaného neozývalo a mně došlo, že má odpověď nebyla dostačující. Nejmenovaný čekal na pokračování.

Přinesla jsem meče z Omstaklandu. I z Brötlu. Musím přinést i své amarijské a ještě zbývají roghoské a vortolské. Musíme hledat další, jako jsem já, ty, které patří k mečům, a přivést je sem do podzemí. Bojovníci vědí, jak se pohybovat po Duvalském pohoří. Potřebuji je. Pomohou.

Jsou to naši nepřátelé. Jak víš, že pomohou?

Ukážu jim vše, oni pochopí. Mají otevřenou mysl. Vědí o potížích v Duvalském pohoří. Chtějí to změnit.

Lidé lžou. Umějí velmi dobře zmást. Nedá se jim věřit.

Těmhle ano, stála jsem si za svým. Byli ochotni obětovat to nejcennější, co lidé mají, aby mě zachránili. Vlastní život.

Nyní se hlava Nejmenovaného stočila ke mně.

Muž s křížem na zádech je nám ze všech bojovníků nejbližší. Pěťadvacíťka je známa svou soudržností. Jeden druhého neohrozí, a proto jeden z nich vždy bude muset být tady s námi. Jestli některý z nich poruší naše pravidla, jestli některý z nich vyzradí existenci podzemí a cestu do něj, jestli jeden z nich selže, pak ten, který zůstane zde s námi, zemře. Ztráta života je to, čeho se lidé obávají nejvíc. Zpět do Duvalského pohoří můžeš jen s trojicí.

Nejmenovaný se otočil směrem k náměstí, kde stála klec. Došlo mi, kde bude Eliazs držen. Nejmenovaný vyslovil své podmínky, které zaručovaly bezpečí těch, kdo zde žili. A já je přijala.

Ano, ukážu mužům podzemí, ukážu jim tlukoucí brány. Jeden tu zůstane s vámi. Zanechám ho zde.

Otočila jsem se a spolu s Eliazsem a Héchají odešla. Dvě nasterey se odpojily od skupiny kolem Nejmenovaného a následovaly nás.

„Co se tam dělo? Říkali jste si něco?“

Eliazs se mě zeptal, jakmile jsme opustili palatul. Viděla jsem na něm, jak obtížně potlačuje netrpělivost. Podzemní

svět ho možná krátce okouzlit, ale stejně jako já v nížinách si tady přišel nepatřičně.

„Bojí se vaší síly i schopnosti používat duvaly. Jeden z vás bude muset vždy pobývat zde, jako záruka, že se nikdo z ostatních nepokusí o útěk ani nenapadne žádnou z nastereí. Zárukou je mu soudržnost pětadvacítky a pověst, kterou jste si vybudovali. Pokud se nezradíte navzájem, nic vám nehrozí. Pokud tohle bude porušeno, jeden z vás zemře.“

Elias se nadechl k odpovědi, ale hned zase vydechl. Chvilí se mi díval do tváře a já viděla, jak se mu pohybují rty, ale nevychází z nich ani hlásek. Jak hledá správná slova a přemýšlí, jak se mnou mluvit. Nakonec zaťal ruce v pěst a zastavil třas. Nadechl se a zvedl hlavu.

„A jakou záruku bude mít ten, který zůstane v kleci? Tam budu, nemám pravdu? V té kleci na náměstí, všem na očích,“ zeptal se potichu. „Jak si můžeme být jistí, že nás nasterey nezabijí z nenávisti nebo ze strachu? Ilan, víš, co to s muži udělá? Tohle nepřijmou. Zní to sice rozumně, a být na místě nastereí, udělal bych asi to samé. Ale nevzala jsi s sebou do podzemí ty správné muže. Věřím jim a svěřil bych jim svůj život, ale tohle není ta pravá chvíle. Gerard je nezvladatelný a Amadeo vlastně taky. Jort je na dně a Raven to celé neuhlídá. Pak je tu buni. Jestli tady zůstanu, tak to musíš zvládnout hlavně ty a na to musíš být... člověkem. Muži ten rozkaz nepřijmou. Já bych ho nepřijal, kdyby to udělali jednomu z nás.“

„Budou muset,“ odpověděla jsem přísně. Elias mě zdržoval. „Sám jsi řekl, že je to rozumné. Nejmenovaný chce záruku a tou seš nyní ty. Kdyby ji nechtěl, asi bych ji nabídl sama. Jak jsi viděl, ve městě nejsou jenom nasterey, ale i lidé. Nebudeš jen mezi tvory, jako jsem já...“

„Tak jsem to nemyslel,“ dohadoval se se mnou polohlasně. „Ale nejsou to lidi, kterým bych mohl věřit, rozumíš? Vůbec nevím, co se tady děje! Nic o tomhle světě nevím a teď mám do něj poslat sám sebe nebo potom jednoho z mužů, aniž bych mu mohl upřímně slíbit bezpečí? Měli bychom si ty lidi i nasterey nějak získat, ne?“

„Eliaszi, bráníš se něčemu, co vyžadujete sami. V nížinách jsem nosila dervézu a muselo to tak být. Hlídali jste mě, nikam jsem nemohla, protože jste se mě báli. Chtěli jste jistotu. Byla jsem jen obyčejný sklenař v mantii. Beze zbraně. A přesto přese všechno jste ode mě očekávali pomoc. Totéž teď požaduje Nejmenovaný. Získat je nepotřebujeme. Jsou na mé straně.“

„A na jaké straně jsme teda my? Nedalas nám možnost si vybrat, ani nevíme, co je na výběr, co bychom mohli udělat...“

K Eliaszovi přistoupila jedna z vyšších nastereí a natočila se zpět k místu, kde stála klec. Jen letmo se dotkla jeho předloktí, aby ho zadržela. Eliaszovi došlo, co jsem mu řekla. Všimla jsem si, jak při tom kamenném dotyku, který jsem na vlastní kůži několikrát pocítila i já, sebou trhl, ale ovládl se a jako muž, jehož vychoval kapitán, zůstal stát a nevzpouzel se. Dlouze se na mě zadíval, než se otočil a nechal se odvést.

Ještě chvíli jsem sledovala bojovníka, jak se mi vzdaluje. V jeho očích bylo cosi nepopsatelného. Nedokázala jsem jeho pohled rozluštit. Nenacházel se v něm strach, spíš se zdálo, že se bojí o mě. O Duvalské pohoří, které jsem možná v jeho mysli představovala. Obával se toho, co přijde.

Učinila jsi správně, snažila se mě uklidnit Héchají. Všichni se tak budou cítit bezpečněji.

Také jsem s rozhodnutím, na které jsem přistoupila a na kterém jsem se dohodla s Nejmenovaným, souhlasila. Chápala jsem ho. Záruky byly potřeba, aby svět v podzemí mohl pokračovat a nenarušil ho příchod těch, kteří ho po dlouhá léta ohrožovali. Přesto se mi kdesi uvnitř ozýval nesouhlas. Byl slabý a snadno se dal potlačit. Jen jakási ozvěna varování. Stejně jako Eliasův poslední pohled plný bolesti a zklamání, který by obyčejného člověka donutil ke studu.

IV

„Tobě snad přeskočilo, holka!“

Raven naproti mně poskakoval s pěstmi sevřenými, připravený vyrazit do útoku. Přestože na mě shlížel ze své výšky a mohl by mě srazit jednou ranou, zaútočit mu cosi bránilo. Jako jediný čekal na břehu na můj návrat. Sledovala jsem, jak sebou trhl a jak se mu ze rtů vytratil úsměv. Ruku nataženou k pozdravu zarazil, když si uvědomil, že se v loďce místo tří postav nacházejí jen dvě. Ta mužská scházela.

Stěží jsem ho vnímala, neboť mi v mysli doznívala slova Nejmenovaného.

„Co se stalo?“ nedal se odbýt a dorážel na mě, zatímco v pokleku přitahoval loďku a poutal ji k jednomu z několika kůlů přichystaných pro místní plavidla. Bylo jich tam daleko víc než loďek. Další důkaz toho, že města mohla pojmout více lidí, než v nich přebývalo, a zachránit tak víc životů. Byla na to připravena. Raven se opakovaně ohlížel přes rameno, jestli nás nikdo nesleduje. „Kde je Elias?“

Vystoupila jsem a počkala, až tak učiní i Héchají. Pohybovala jsem se pomaleji, než Ravenova trpělivost mohla snést.

„Zůstal v tanar Fresenu,“ oznámila jsem nakonec a vydala se ke schodům.

„Jak zůstal ve Fresenu? Teda... nebo v tom tanaru Fresenu, nebo jak tomu tady sakra říkáte...“ rozčiloval se, když před název města, který donedávna s lehkostí vyslovoval, musel vložit nové slovo a rozlišit tak obě místa. „Tam jsou jenom nasterey, ne? Co tam bude dělat? Zbláznil se, nebo...?“

„Ne!“ zarazila jsem ho a zastavila se. „Elias zůstal nedobrovolně. Nasterey vám nevěří a vaše přítomnost tady dole v podzemí by mohla způsobit hodně špatného. Elias tam zůstal jako záruka, abych ty, kteří zde žijí, uklidnila. Je to dobrý způsob, Ravene...“

Tělem mi náhle projela vzpomínka na Eliasze. A na jeho pohled plný obav. Zakymácela jsem se a Raven mě jen tak tak zachytil. Byl to ale jen okamžik.

„Seš dobrá?“ ujišťoval se.

„Nic mi není, Ravene,“ odstrčila jsem ho a chtěla dál pokračovat k městu. Bojovník mi to však nedovolil.

„Ilan, nechci ti do toho kecat, ale tohle... to, cos udělala... to je průser. Tohle je prostě špatně, holka. Až to řekneš chlapům...“

„Právě se k tomu chystám, Ravene,“ snažila jsem se ho uklidnit. „Nechci vám nic zatajovat. Zítra vám ukážu podzemí a pak se přesuneme k úkolům, které musím splnit...“

„Zatraceně, holka, ty ses naprosto pomátla!“ Raven mě uchopil za ramena a na rozdíl od ostatních, kteří se mě báli jen dotknout, se mnou silně zatřásl, což donutilo Hécha-jí zakročit. Stiskla Ravenovo předloktí. Nechápatvě vyjekl a pustil mě. Sledovala jsem, jak si užasle tře zasažené místo a vylekaně se na nás dívá. Pak raději o krok poodstoupil.

„Chlapi tě zabijou...“ varoval mě, „a... a popravdě bych tě nejradši praštil i já sám! Jak tě mohlo napadnout tam Eliasze nechat? Prostě se musíš vrátit do té kocábky a jet zpátky pro něj! Holka, já nevím, jak ti to mám vysvětlit, ale prostě tam dolů do města do toho... tý tanarový Laveny prostě nemůžeš bez něho jít... Je to Eliasz! Jako bys tam nechala kus každýho z nás. Tohle nikdo z nás nepochopí.“

„Pochopí, Ravene,“ trvala jsem na svém. „I Eliasz to určitě časem pochopí...“

„Jó... tak on to určitě časem pochopí!“ spráskl ruce a začal se mi vysmívat. „Nepochopí! Za to strčím ruku do vohně! Přesně tu ruku, kterou bych donedávna do toho vohně strčil za tebe! Ani jeden z nás to nepochopí! Prostě se teď vy dvě otočíte, nasednete do té bárky a pojedete zpátky pro Eliasze...“

Na schodech se náhle ozvaly spěšné kroky několika postav. Zaznělo jen pár úderů a hned nato se ze tmy vyřítil zbytek bojovníků.

„Že tam ta malá mrcha nechala Eliasze!?“

Gerardův hlas se rozezněl podzemím, až jsem měla pocit, že rozvlnil dokonale hladkou hladinu podzemní řeky. Už jsem byla navyklá a při každém hlasitějším zvuku jsem se dívala, jestli na povrch nevyploouvají bezdeši a jakýmsi záhadným způsobem, kterého se všichni zdejší obávali, nenapadnou podzemí.

Gerardovi stačily dva kroky a stál u nás. „Teď mi to vmetl do tváře ten mladej parchant! Že prej ať nepočítáme s Eliaszem, protože tam bude někde mezi těma černejma bestiema hníť v kleci jako pojistka, abysme tady dole drželi tlamy a moc si nevyskakovali! Sakra, Ilan, řekni, že to není pravda!“

Hned za ním dobíhal Amadeo a Jort, který sotva lapal po dechu a kašlal. Sledovala jsem ho s nepochopením a možná i s odporem. Byl slabý.

„Je to pravda,“ pokývala jsem hlavou bez váhání. Chtěla jsem co nejdřív muže odvést dolů, nechat je vyspat a zítra jim ukázat další část sklenařského světa. Ne se tady s nimi hádat o něčem, co měli velmi dobře chápat. Jejich přístup mě unavoval. „Musela jsem nechat Eliasze jako záruku. Taky to tak děláte na druhé straně. A není tam sám mezi nastereami. Jsou tam i další lidé...“ vysvětlovala jsem pomalu a zřetelně.

Cítila jsem, jak se Héchají vedle mě pohnula, a zarazila jsem ji rukou i svými vnitřními slovy. Zajímalo mě, kam až je Gerard schopen zajít.

Bojovník se rozpráhl a jeho zaťatá pěst se objevila těsně před mým obličejem. Scházel pouhý prst k tomu, aby mi hřbetem vrazil do oka. Gerard věděl přesně, jak a kdy poručit své ruce, aby tak učinila či ne. Zkoušeli jsme se oba navzájem. On zase předpokládal, že já ustoupím, což se nestalo.

Chvíli jsme si hleděli do očí, až nakonec Gerard udělal pár kroků zpět a uvolnil mi tak cestu.

Armina těšilo vyzradit takovou zprávu ve chvíli, kdy muži už nemohli nic dělat, čímž všechno ztížil.

„Musím zdejší lidi chránit,“ vyřkla jsem, aniž jsem si uvědomila, že ta slova nejsou má. Jako bych nepoznávala svou mysl. Nedokázala jsem pořádně rozeznat, co z toho je mé a co není. Ale odkud to přicházelo?

„To jsou neskutečný žvásty, co z tebe padají!“ zaúpěl Amadeo.

„Jo?“ ozval se Raven. „A kdo bude chránit nás, holka? Ty ses dala na jejich stranu a vůbec ses nevobtěžovala se nás

zeptat. Předtím jsi byla praštěná... nafrněná, ale pořád se s tebou dalo aspoň mluvit. A teď... teď seš jako kus týhle pitomý skály.“

Sledovala jsem, jak ostatní příkyvuji. Amadeo nakonec do skály vedle sebe plácl rukou, aby tak slova spolubojovnicka zdůraznil. Z jeho očí jsem vyčetla, že by raději pleskl mě.

„Zítřka vám ukážu podzemí...“

„Kašlu na nějaký podzemí!“ nadával Gerard. „A co Elias? Co ukážeš jemu?“

„Mě si tam nechat... měla.“ Jort sotva mluvil. Jeho hlas postrádal rozhodnost ostatních mužů. Spíš zněl jako prosba. „K ničemu jsem. Úplně k ničemu.“

Gerard se k němu nechápavě otočil. „Přestaň kňourat, Jorte! Už sis tý zpropadený klece užil víc než dost.“ Pak se otočil ke mně. „Jsme jen banda chlapů, kterou jsi zavřela do podzemí a která čeká, až se něco bude dít, a ne že nás budeš zavírat do klecí pro něčí bezpečí! S touhle blbostí si jdi přesvědčovat někoho jiného! To, cos udělala, je hovadina, Ilan. Naprostá hovadina. Je to špatně!“

Mluvil důrazně a pomalu stejně jako já před chvílí. Ale i kdybychom mluvili sebepomaleji, nepochopili bychom se. Nejvíce ze všeho mi však hlavou vířila jeho poslední věta. To, co jsem udělala, bylo špatně. Přestože mě má mysl přesvědčovala o opaku, jeho slov jsem se nedokázala zbavit. Musela jsem napnout síly, abych mu mohla odpovědět.

„Bylo to správné rozhodnutí!“ zvýšila jsem hlas. „Bude v bezpečí, nic se mu nestane. A vy budete také v bezpečí. Bude to jako v pětadvacítce.“ Opakovala jsem. Pochyby ze všech těch slov mi pomalu začaly plnit hlavu.

Amadeo hlasitě vydechl. „Takhle to v pětadvacítce nefunguje. To sis toho za celou tu dobu, co ses s náma vláčela,

nevšimla?“ Ruce se mu nepatrně chvěly. Jort se hned za ním opíral o zeď a Raven raději postával u Gerarda, aby mohl včas zasáhnout.

„Kapitán by mě určitě pochopil!“ vmetla jsem mu do tváře chladně. Jeden se obětoval, aby ostatní měli lepší podmínky. Jeden se obětoval pro blaho všech, takhle to vysvětloval kapitán. Oběti se musely přinášet.

„Nepochopil!“ odsekl Gerard. „To je právě to, Ilan! Pětaadvacítka není jako ostatní. Kapitán by nikdy nikoho z nás neobětoval. Možná byly nějaký ústupky, ale nikdy by nenechal nikoho z nás mezi nepřáteli! Každý pro něj měl stejnou hodnotu. Myslíš, že nám bude útěchou, když jeden z nás bude mezi těma bestiema a my se tady můžeme pohybovat samostatně? Ano, v jejich očích to možná útěcha je, ale ne v našich. Koukej vymyslet něco jinýho, a koukej to vymyslet rychle!“

S tímhle mě muži naráz do jednoho opustili. Zůstala jsem stát u řeky a v zádech cítila přítomnost Héchají.

Nejsou jako my, zachvěl se její hlas. Nechápu přínos dohody pro ostatní. Pětaadvacítka je společenství, které je bohužel příliš pevné a nelze ho rozdělit.

Nechci je rozdělit, bránila jsem se. Chci, aby se zase spojili, ale musí spolupracovat. Musí mi pomoci!

A musí to chtít hlavně oni, došlo mi.

V

Spánek nepomohl.

Muži se probudili do ještě horší nálady, než s jakou uléhali. Potřebovala jsem je. Potřebovala jsem jejich pomoc, jejich znalosti i schopnost boje. Ve své mysli, která se nyní zdála zastřená, jsem si uvědomovala, že bez nich nic z toho nezvládnou.

Seděli jsme u stolu, před sebou kus studeného bílého masa a stiklu s vodou. Muži naproti mně s neskryvanou nechutí dlouze přežvykovali, jako by jim sousta vážla v krku. Stejně tak tomu bylo i u Dismase a Ivara. Očividně i nahlížeči v nížinách dostávali daleko chutnější jídlo, než jaké jim mohlo poskytnout podzemí. Jediní, kdo si opravdu pochutnali, byla matka s Gedeonem.

Sledovala jsem každého z nich, aniž bych jedla. Ne proto, že bych měla k masu z bezdecha odpor, ale od té doby, co jsem se v Omstaklandu dotkla mečů, jsem nepociťovala hlad. Stačilo mi dýchat vzduch a čerpat energii z mečů.

Kdosi mě náhle zatahal za rukáv.

Buni se válel na zemi u mých nohou. Dožadoval se mé pozornosti od chvíle, co jsem se vrátila. Snažil se mi cosi říct, ale místo slov vydával spíš nesrozumitelné zvuky. Vy-

padal mírnější než dříve, jako by ho okolní tma uklidňovala. Přesto jsem cítila, že je napjatý a na něco čeká. Pod slupkou klidu to vřelo.

„Sakra, holka!“ vykřikl náhle Raven a rukama plácl do stolu. „Snaž se! Včera tady celej den huhlal a dneska ráno taky. Chce ti něco říct.“

Chvíli jsem sledovala Ravenovu otrávenou tvář, ale nakonec jsem vstala, vzala buniho za ruku a odvedla ho do druhé místnosti. V domě na konci temné ulice, který obývala matka s Gedeonem, bylo jen pár místností. Dvě ze tří dolních si ponechala má rodina, první patro muži a nahlížeči zabrali podkroví. Daleko ode všech, přesto neustále hlídání. Přes počáteční nedůvěru se muži snažili s matkou i bratrem vycházet.

Když jsem za sebou zavřela dveře, sedla jsem si na zem a nechala starce, aby se ke mně přitiskl.

„Tak co mi to chceš říct?“

Buni mě křečovitě přitáhl k sobě a začal ztěžka oddechovat. S námahou zvedl hlavu a podíval se mi do očí. „Me... če.“

Zarazila jsem se. „Jaké meče? Bojovníci je museli odložit. Je to důležité pro bezpečí těch, kteří zde žijí, a také pro nasterey...“

Jenomže buni krátce zavrtěl hlavou. Skoro nemrkal, oči měl vykulené a díval se upřeně do těch mých.

Zapřemýšlela jsem.

„Meče z modrého sklenitu? Ty máš na mysli?“

Když buni po chvíli přikývl, raději jsem ztišila hlas.

„Máme ty z Omstaklandu a z Brötlů. Ostatní musíme najít. Víím, kde jsou amarijské. S těmi dalšími nám musíš pomoci ty...“ Na okamžik jsem zadoufala, že mi stařec chce

sdělit, kde se nacházejí zbývající duvaly, ale on jen opět zavrtěl hlavou. Nakonec zvedl zdravou ruku, vztyčil prst a zabodl mi ho do hrudi. Došlo mi to. „Ty myslíš amarijské meče, že? Ty myslíš meče, které jsou pro mě, že? Víím, kde jsou, a chci je vyzvednout, ale musím mužům ukázat podzemí...“

Buniho prst zatlačil. Stařec pak zaťal dlaň v pěst a vši silou mě udeřil.

„Ted!“ zachrčel a na tvář mi dopadla kapka jeho slin. „Ted! Mu... síš!“

Zahleděla jsem se na něho a zapřemýšlela. Chtěla jsem, aby muži viděli podzemí. Doufala jsem, že tím zmírním jejich hněv.

„Proč?“ zeptala jsem se nakonec.

„Mu... síš... ted’...“ zopakoval. Pak mi přiložil ruku na hrud’ a zachroptěl: „Ta... dy... je... ul... la... Ne... moc... ná... ul... la...“

„Ula?“ nechápala jsem.

Buni zavrtěl hlavou a nadechl se, když mu slovo, které chtěl vyslovit, činilo potíže: „Uuuu...la...“

„Uuuula?“ opakovala jsem.

Zase ne.

Buni sklopil hlavu.

„Ula? To jsem já? Co to znamená?“

Nepamatovala jsem si, že bych takové slovo kdy slyšela. „Musím pro meče, protože jsem ula?“

Buni mě sledoval unaveným pohledem, ale nepokýval hlavou ani nezavrtěl.

Odstrčila jsem ho, vstala a několika krátkými kroky obešla místnost. Nespouštěla jsem starce z očí, uvědomovala jsem si, že buni ví daleko víc než kdokoliv jiný. Víc než

mistr Agadon nebo gura Elmar. Přesto jsem nedokázala uposlechnout čemusi uvnitř sebe.

„Brzy, buni, slibuji. Teď to ale nejde,“ rozhodla jsem na-
konec a odešla, zanechávajíc ho zhrouceného uprostřed
potemnělé místnosti. V jeho pohledu se zračily obavy.

VI

„Ten tlukot je k zešílení!“

Gerard zanedával, předklonil se a loďka se zakymácela. Světlo uvězněné ve stíkle zavěšené na tyči se rozlétlo do všech stran až k oběma břehům. Zachytila jsem se a o něco víc se rozkročila.

Z každého jsem cítila nesouhlas. Z každého muže, kterého jsem donutila nastoupit do loďky.

Otočila jsem se a přiložila prst na rty. „Nechceš vidět to, co se nachází pod hladinou. A určitě nechceš, aby tě to stáhlo s sebou, Gerarde,“ upozornila jsem ho stejně, jako mě tenkrát upozorňoval Armin. Čím dál víc na mě dotíral pocit, že nedokážu stvořit vlastní myšlenku, ale neuměla jsem s tím bojovat, nechala jsem se jen unášet stejně jako loďka pode mnou.

Potomek Karima Amarijského se nabídl, že půjde s námi, takže v jeho loďce nyní seděl Amadeo, Jort, nahlížeči a Háche. Já s Héchají, Gerardem a Ravenem plula ve druhé bárce těsně za nimi. Buni se krčil u mých nohou. Mužům nevyhovovalo sedět nehybně dlouhé hodiny bez možnosti promluvit. Jak poznamenal Jort hned při první zastávce, vezli se jako tlupa neschopných dámiček.

Sem tam jsem zachytila pár slov, když Armin s Háchem vedli mezi sebou rozhovor o podzemí. Stejně jako lidské hlasy, které nepromlouvaly ke mně, i tyto byly ztlumené a převážně nesrozumitelné. Totéž se dělo v tanar Laveně. Naopak v podzemním Fresenu se zdálo, že s naším příchodem všechny hlasy utichly.

Narůstající chlad mi napověděl, že se blížíme k Amárii, a já si všimla, že se led od minula, kdy jsme tudy s Arminem projížděli, opět posunul. Uplynulo jen pár měsíců, ale svět v podzemí zamrzal rychle.

Zatím jsem mužům neřekla, co je čeká. Rozhodla jsem se hledat vhodná slova a vysvětlení až ve chvíli, kdy budu moci ukázat víc než jen šedé skály.

Neustálé vrtění za mnou ustalo ve chvíli, kdy se nám do cesty připletly první kry. Všichni se s nedůvěrou dívali přes okraj loďky. S neskrývaným úžasem si prohlíželi zmrzlé kusy ledu na hladině. Čím víc jsme se k amarijské bráně blížili, tím častěji se objevovaly a tím větší byly. Mírně a tiše se pohupovaly v černé prázdnotě jen zlehka překryté všudypřítomným nažloutlým oparem. Nakonec jsme museli loďku navést ke břehu a vystoupit.

Přestože jsme byli vybaveni teplými stémami, všichni se při pohledu na ledovou cestu, která se táhla před námi, začali choulit. Muži byli zvyklí na nepřízeň počasí. Udivilo mě, že tak okatě dávají najevo, že je jim chladno, než mi došlo, že svými pohyby vyjadřují spíš strach než mráz zalézající do kostí.

Až na občasné Amadeovo remcání, když mu podklouzly nohy, ubíhala cesta v tichosti a rychle. Uvědomila jsem si, že se s nastereami každou chvíli zastavujeme a čekáme

na ostatní, kterým chůze po ledu dělala větší problémy. Nakonec si mě podezřívavě začal měřit i Armin.

Muži po sobě neustále pokukovali a hovořili spolu němými gesty. Pamatovala jsem si na jejich řeč beze slov, kterou ovládali všichni v pětadvacítce a kterou jsem se toužila naučit. Tahle řeč nepřicházela s darem, ale s léty strávenými společně. Jeden pohled řekl tisíce nevyslovených slov.

„To je to, co tu tluče.“ Konečně jsem mohla ukázat původ prapodivného zvuku, který dráždil každého, kdo dostal možnost ho zaslechnout.

Led už docela zakryl krátké sloupy lemující most přes zamrzlou řeku a ostré hroty u brány se od minula ještě víc protáhly v touze bránu sevřít.

Armin na mě vyděšeně pohlédl, což dokazovalo, že rychlost narůstajícího ledu překvapila i jeho. „Za chvíli se k ní nedostaneme,“ zašeptal tak, abych úzkost, která ho prostoupila, slyšela jenom já. Pakliže jsme měli bránu otevřít, museli jsme jednat rychle. Jediné, čeho se led nedotkl, byla brána a amarijská tyje, na jejímž vrcholu kdesi na povrchu stál sklenitový patron v podobě koně.

Krásu, kterou jsem před několika měsíci obdivovala, zahalil led. Ale i tak pořád zbývalo hodně k obdivu. Přesto muži podzemní nádheru neviděli. Stáli v hloučku před mostem a do jednoho zírali nad sebe do tmy. Šeptali si, sledovali. Hodnotili, co vyslovit a co ne.

„Takže to duní odtamtud?“ Gerard se odhodlal jako první. Přikývla jsem.

„A co to duní?“ vyzvídal s povytaženým obočím. „Když už jsi nás sem přitáhla, tak bys to snad mohla víc popsat, ne?“ dodal vyzývavě.

„Víte,“ vysvětlila jsem, a předběhla tak Armina, který se nadechoval k nějaké jízlivé odpovědi. Když Gerard zvedl jedno obočí, pokračovala jsem. „Dál jsme se nedostali. Kvůli vycházejícímu a vtahujícímu větru se nedá vstoupit. Brány by se měly otevřít současně, ale k tomu potřebujeme znát daleko víc, než známe teď. K tomu potřebuju vás.“

Gerardovo obočí se nyní téměř dotýkalo jeho vlasů. Zbystrčili i ostatní včetně nahlížečů.

„A když se to nepodaří?“ Byl to Dismas, kdo položil tu pravou otázku. Ivar vedle něho stál zachumlaný ve stémě a dechem se snažil prohřát si ruce.

„Tak to, co vidíte kolem sebe, se stane i nahoře,“ předběhl mě Armin. „Zmrzne vám tam zadek a duvaly vám budou k ničemu!“

Navzdory všemu, co muži viděli a slyšeli, jim zacukaly koutky úst.

„Víte, jak to vypadá na severu? Je to taky tak zamrzlé?“ otočila jsem se k Arminovi, který mi jako jediný mohl zodpovědět otázku.

Potomek bohužel jen pokrčil rameny. „Pouze odhadujeme. Pravděpodobně je na tom sever stejně jako my.“

„A víte, kolik těch měst tady v podzemí je obydlených? Já jen, kolik těchhle stvůr tady vlastně pobíhá...“ zachrčel Amadeo, zatímco se snažil udržet Jorta na nohou. Ten měl s cestou k Amárii dokonce ještě větší problémy než buni.

Armin se vztekle otočil. „Copak? Chtěl bys přesný počty, nížináři? I kdybych to věděl, tak bych ti nic neřekl.“

„Takže to nevíte...“ rýpnul si Amadeo. „To není moc strategický, potomku Největšího z Největších... nebo jak jste mu vlastně říkali.“

Tentokrát se Armin napřímil, připravený k boji. Háche se okamžitě ochranně postavil vedle něho, což Amadea donutilo ustoupit.

„Jak dlouho se už roztahujete po Duvalským pohoří vy? A stejně nevíte nic! Vůbec nic. Tak tady nerad’...“

„No jo,“ pousmál se bojovník, „jenomže nám ty zadky začnou mrznout ve chvíli, kdy vy už budete pod drnem, milý potomku základního šutru uprostřed ničeho nebo jak si to říkáš...“

Amadeo moc dobře věděl, jak by se potomek Karima Amarijského měl oslovovat. Nicméně jakmile dostal příležitost rýpnout si, nepropásl ji, i kdyby ho měla stát život. Jediný člověk, který ho přiměl alespoň občas mlčet, byl kapitán. A ten tu nebyl.

Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. Armin doslova vyskočil. „Jsem potomkem prvního faji, Karima Amarijského, Největšího z Největších, kterému se také říkalo Amarijské slunce. Můj předek položil základní kámen k Amárii a celému Duvalskému pohoří. Jako první zaslechl sklenit! Můj předek byl u zrodu toho, co jste si přivlastnili! Dokázal to, čeho vy byste nikdy nebyli schopní! Co dokázali tví předci?“

Háche již musel zakročit. Uchopil svého přítele za ramena a stáhl jej zpět.

Věděla jsem, co přijde. Tolikrát jsem to už viděla. Navzdory všemu, co muži v posledních několika dnech prožili, co viděli a jak moc se snažili ovládnout, se nahlas do jednoho rozesmáli. A nebyli sami. Po chvíli se k nim přidali i nahlížeči. Dokonce i jim, kteří by měli mít Armina v úctě, přišla celá situace vtipná.

Amadeo si teatrálně utřel neexistující slzy. Pak ledaby-
le pokrčil rameny. „Nevím, neznám je. A popravdě? Je mi
to jedno. Nezáleží mi na tom.“

Řekl přesně to, co jim léta vtlačoval do hlavy kapitán.
Nezáleželo na tom, kým byli, ale kým se chtěli stát. Přesto
jsme museli hledat v minulosti, abychom zachránili bu-
doucnost.

Věděla jsem, že se hádka vyostří, jakmile do ní vstou-
pí Gerard. Jeho pohled se začal měnit. Planul. On byl tím
mužem, který nebude váhat potomka napadnout. Čekal
na vhodnou chvíli, na slova, která v něm vyburcují hněv,
donutí pozvednout ruce a udeřit. Těšil se na to. Chtěla
jsem mezi ně vstoupit a zabránit tomu. Věděla jsem, že
mám málo času, a chtěla jsem požádat Héchají. Jenomže
se mi náhle všechno začalo rozplývat před očima. Tma se
rozjasnila, hlasy zazněly s táhlou ozvěnou. V uších jsem
ucítila cosi lepkavého, a totéž v nose. Jako by skrze mě
protékala voda. Jako bych se topila zevnitř. Z posledních
sil jsem natáhla ruku, abych je utišila, ale hlavu mi cosi
sevřelo a tlak, který se mi rozlil hrudí, mi rval srdce skrz
kosti ven. Pak přišlo ticho, které sem tam protnul jen můj
vlastní sten.

VII

Ta bolest!

Ten křik!

Nesnesitelný, drásavý. A vycházel z mých úst.

Jako bych stárla a hned nato mládla, v bolestech umírala a v křečích se znovu rodila. Všechny možné bolesti světa se ve mně mísily a překrývaly. Všechny možné nemoci, které kdy zaplavily svět, mnou prošly jako zástup bouřících se lidí připomínajících světu, co vše museli vytrpět. Jako bych pykala za hříchy všech civilizací. Bolest byla nesnesitelná. Nepomáhaly hlasy, které ke mně přicházely zvenku, ani ten, který se ozýval zevnitř. Hlas matky, vždy tak konejšivý, zůstal nevyslyšen. Ani bratr, který se mnou trásl nebo mě držel v náručí a snažil se mě svým pevným objetím utišit, nepomohl. Jako by nezbyla žádná naděje.

Vystřídala jsem snad všechny druhy smrti, kterými kdy lidské tělo skonalo.

Lepkává a dávivá krev mi vycházela z uší a stejně tak crčela proudem z nosu. Jazyk jsem si nerozkousla jen díky Ravenovi, který mi cosi strčil do úst.

Viděla jsem město Omstakland, které padlo, zahalilo se do tmy a hned nato hořelo. Město odsouzené ke zkáze.

Dotíral na mě jeho zničující oheň i chlad prohánějící se opuštěnými ulicemi v pozdní noci. Modrá záře, která ho chvílemi obklopovala, byla mocná. Vítěžila.

„Nevzdávej to, holka!“ ozval se kdosi. „Dělejte někdo něco!“ křičel dál, až mi praskala lebka.

„Málem jsme ji sem ani nedovezli. Museli jsme ji pevně svázat a držet. Každou možnou chvíli jsme museli stávat. Vždycky upadla do bezvědomí a pak se zase probírala a začala skučet,“ vysvětloval hlas, který jsem znala. Ale moje zmučená mysl mu nedokázala přiřadit jméno ani tvář. Chtěla jsem, aby to skončilo. Bojovala jsem o přežití se samotným Životem.

Chladné obklady, které mi matka přikládala na čelo, pálily a stejně tak její kdysi konejšivé dotyky. Teď už neslibovaly brzkou útěchu, ale jen zoufalství někoho, kdo neví, co dělat. Nízký strop se chvílemi natolik přiblížil, že jsem se cítila jako pohřbená zaživa. Vypadalo to, že mě chce rozmáčknout. Světlo louče žhnulo ve snaze zapálit celé podzemí a pak dál i celý svět až tam, kde se rozpínaly nížiny, a ještě dál za nimi, kam jsem nikdy nevkočila.

„Erno!“ slyšela jsem, jak šeptám. Výčitky z jeho smrti, dosud pohřbené pod nánosem nastereí netečnosti, se vynořily v podobě ledového ostří, stejného jako to, co bránilo amarijskou bránu. Dokola a dokola se mi v mysli vybavovala jeho tvář, prosvícená bezstarostným úsměvem, aby se vzápětí stáhla ve smrtelné křeči a jeho tělo trhavě padalo k zemi. Ten hnusný, odporný zvuk letícího šípů, který rozetnul černou noc, svištěl a opakovaně protrhával bojovníkovo hrdlo. „Erno!“ Jako bych měla prožít jeho smrt a na vlastní kůži pocítit bolest umírání. Umírala jsem a současně se na to dívala.

Tahle bolest, která napadla mé tělo i mou mysl, se nedala snést. Výčitky se mísily s krví, která odcházela z mého těla. Raději zemřít a nic necítit.

Už dost!

„Dost! Už nechci!“ kvílela jsem, zatímco jsem se snažila vysmeknout ze sevření. Bojovala jsem s pažemi, které se mě snažily přidržet na posteli.

„Tohle já nedokážu!“ ozval se další hlas. „Nikdy jsem nic takového neviděla.“

Ještě žila!

Z dětské paměti, dávno odsunuté, se vynořila postava, kterou jsem ve svém životě viděla jen jednou. Tenkrát mi bylo pět let. Pouhých pět let!

Fedore...

Vypadala stejně jako kdysi. Jako když každým dnem zemře. Postava, která celý život prožila na jeho sklonku. Nikdy víc už jsme ji nepotřebovali. Každé ghetto mělo jednu takovou a všichni do jednoho jsme její existenci chránili vlastním životem. Přicházela, aby umírajícího odevzdala smrti.

„Je to ze sklenitu!“ slyšela jsem matku. „Ale... ale... nevím. Víš, že je jiná. Vždycky byla jiná. Co když...“

„Co to dělá ta bába? Co jí chce udělat?“ Mužský hlas zabouřil a v hlavě se mi vytvořil celý dav. „Vopovaž se jí dotknout!“

„Uхни mi z cesty!“ Matčin hlas zněl neústupně. „Nezajímá mě, že pocházíte z pětadvacítky, Ilan je pořád moje dcera a jen já vím, co je pro ni nejlepší!“

„A to má bejt tahle čarodějnice?“

Gerard...

Na krátký okamžik se mi vybavil jeho hlas i tvář. Na okamžik, na malou chvíli jsem pocítila bezpečí. Jakmile

zmizel, zakvílela jsem a snažila se stulit, někam zalézt a tam umřít.

Lidské hlasy se začaly překřikovat, tělem mi kdosi trhal. Neviděla jsem, nedokázala jsem oči otevřít. Netušila jsem, co se zračí ve tvářích těch, kteří se nade mnou hádali.

„Ne, počkej, Gerarde...“ Klidný hlas proplul skrz místo a možná i čas. Raven. Mluvil potichu a opatrně, jako by se bál něco vyslovit. „To je... To je... Ty seš... pasarela! Tak se vám říká, ne? Vy ještě žijete? Vopravdu jí můžeš pomoci?“

Zase nastalo dlouhé ticho. Závan věčnosti.

„Nevím, jestli jí dokážu pomoci,“ odvětil hlas staré léčitelky. „Ale pokusím se. A teď běž pryč, ty horo kamení.“

Viata na mém těle se rozehřála. Štípala, prokousávala se dál do mého těla jako hladové zvíře snažící se dostat k potravě. Tlak rukou zesílil, aby mě udrželi alespoň chvíli v klidu a pasarela mohla pracovat.

„Ne!“ vydechla jsem téměř s posledním dechem. „Ne! Nemůžete... Bojím se ... bojím se, že... ho zničím...“

V mysli se mi kámen navzdory bolesti, kterou způsoboval, vynořil jako nadpozemské světlo, které nesmělo být zničeno. Tohle světlo představovalo celý vesmír. Něco daleko důležitějšího, než byl Život sám.

„Musíme to zkusit...“ uslyšela jsem znovu matku. „Tohle bez pomoci nemůžeš přežít... Fetito, nebraň se!“

„My takhle přežíváme celý léta!“ Amadeo... Z hlasu zmizel obvyklý pichlavý tón a ozvaly se v něm tiché výčitky a možná i smutek. „Tohle je možná horší než u nás, ale zvládne to... jen to bude trvat...“

„Vždyť je sklenařka!“ osočila se na něho matka. „Jí sklenit přece nemůže ublížit.“

„Ani ten modrej?“

Skutečnost, kterou Amadeo vyslovil nahlas, všechny zarazila a stisky rukou těch, kteří se mě do této doby snažili udržet, nepatrně povolily. Podařilo se mi tak vymanit jednu ruku. Rychle jsem se natáhla směrem, kde jsem tušila pasarelu. Jakmile jsem se dotkla její mantie, strhla jsem ji prudce k sobě.

„Ať... ať jdou všichni... pryč. Jen... ty a ... a Héchají... Nevím.... Nevím, co to způsobí...“ hekala jsem.

Tichá a vzdálená, i když nesrozumitelná slova Héchají jsem cítila kdesi v sobě. Zůstávala nablízku.

Hlava mi padla zpět na lůžko celé od krve a já věděla, že na další slova už nebudu mít sílu. Doufala jsem, že mě pasarela slyšela a pochopila.

O chvíli později zavržaly dveře, a ještě za další chvíli mi pod víčka vtrhlo modré světlo, když se kámen na mé hrudi rozzářil.

Bolest polevila.

Alespoň tak, abych se mohla řádně nadechnout. Abych zase na okamžik mohla splynout se životem a přestat hltnout něco, co do mých plic nechtělo. Úleva to byla nepopsatelná. Připadalo mi, že se mi naráz v těle zlomila kašdičká kost a hned nato srostla. Nepopsatelný okamžik bolesti, která rázem vymizela. Po tom jediném nádechu jsem se začala probouzet a srdce mi začalo znovu bít do rytmu podzemí, do rytmu brány, za kterou jsem se toužila podívat.

Nedokázala jsem odhadnout, jak dlouhá doba uplynula, ale když jsem otevřela oči, na mé posteli seděla jen Héchají. Dveře byly zavřené a všude vládlo ticho.

Natáhla jsem se a uchopila ji za tvrdou, chladnou ruku.

Je mi mnohem líp. Je víata v pořádku? Je v pořádku pasarela? ptala jsem se.

Héchají otevřela oči a skrz voal proniklo ostré světlo.

Vše je v pořádku. Co se to stalo? Víš to? Nikdy jsem nic takového neviděla. Nikdo z nás.

V puse mi cosi překáželo, a tak jsem si vyndala předmět, který mi tam někdo musel vložit. Pak jsem si s úlevou odkašlala. Héchají mi pomohla posadit se, dala mi napít a rozžehla malou stiklu.

Zadívala jsem se na oválný tvrdý předmět s otisky zubů, které ovšem nepatřily mně. Někdo z mužů mi dal svůj drahocenný předmět, abych si nerozkousla jazyk. Chvíli jsem ho svírala v ruce, než jsem odpověděla.

Takovou bolest přináší sklenit. Takhle trpí muži za to, že používají duvaly. Viděla jsem to několikrát, ale myslela jsem si, že jako sklenář toho budu ušetřená. Ale nejsem... Dotkla jsem se modrých duvalů a s tím na sebe vzala i to slabé, co přináší jejich moc. Nenarodila jsem se s jedem v krvi jako ty.

Anebo, napadlo mě najednou, to nebyly ty mé. Poslouchaly, ale vzpouzely se. Potichu. Stejně jako otrok čekaly na svou pomstu a zaútočily ve chvíli, kdy jsem si myslela, že jsem je ovládla. Přestala jsem vnímat varovné vrčení. Stejně tak jsem odbyla buniho, který se mi snažil vysvětlit, jak moc jsou amarijské meče pro mě důležité. A takhle to možná bylo i u mužů. Svým způsobem jim náležely, ale něco jim scházelo.

Jakmile Héchají vyzvala ostatní, do pokoje vtrhli snad i ti, kteří zde neměli co pohledávat. Matka přistoupila jako první a začala mě objímat. Bratr jen postával u mé hlavy a muži si drželi mírný odstup, přestože jsem z nich cítila touhu přistoupit blíž. Buni se na mě zpytavě díval jedním

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Urla**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.